

Stiven King

HEKAYƏLƏR

Tərcüməçi:
Kazım Səlimov

qanun neşriyyatı

Stephen King

STORIES

Kitab müəllifin son illərdə yazdığı esse ilə açılır və doqquz hekayə ilə davam edir. Əsərlərin hər biri böyük yazıçını müxtəlif baxış bucağından göstərir. Topluda yer alan esse bir sevgi xatirəsidir. Hekayələr isə başqa-başqa mövzuda olsa da, etinasızlıq və nifrət, xəyanət və ümitsizlik, dözüm və ümid hissləri ilə doludur. Dövrümüzdə insan hisslərinin və düşüncəsinin cəmiyyətə və ailədaxili münasibətlərə necə təsir göstərməsi haqqındadır. Oxucunu cəzb edib öz əhatəsində saxlayır və onu kitabdan ayrılmamağa qoymur.

Stephen King   **STORIES**
Stiven King   **HEKAYƏLƏR**

Bakı, Qanun Nəşriyyatı, 2024, 168 səh.

Janr: fiction/hekayə

Ölçü: 120x185 mm

Cild: yumşaq

Çapa imzalandı: 01.04.2024

Naşir: Şahbaz Xuduoğlu

Tərcüməçi: Kazım Səlimov

Korrektor: Əyyar Tahirov

Texniki redaktor: Aydın Səlimli

Mətn dizaynı: Günay Seyidli

Qapaq dizaynı: Rafael Qasım

Qanun Nəşriyyatı

Bakı, AZ 1102, Tbilisi pros., 76

Tel: (+994 12) 431-16-62; 431-38-18

Mobil: (+994 55) 212-42-37

e-mail: info@qanun.az

www.qanun.az

www.fb.com/Qanunpublishing

www.instagram.com/Qanunpublishing

ISBN 978-9952-38-926-5

© Qanun Nəşriyyatı, 2019; 2024

Bu kitabın Azərbaycan dilinə tərcümə və yayım hüquqları

Qanun Nəşriyyatına məxsusdur. Kitabın təkrar və hissə-hissə nəşri

“Müəlliflik hüququ və əlaqəli hüquqlar haqqında”

Azərbaycan Respublikasının Qanununa ziddir.

ÜZÜK

1970 -ci ilin yayında bir gecəyarısı yatağında çevrilib yanımdakı qızdan soruşdum ki, mənə ərə gəlmək istəyirmi.

– Səhər danışarıq, – dedi. – İndi yuxulamaq istəyirəm.

Səhər dedi ki, evlənmək yaxşı ideya deyil, əslində çox pis ideyadır, amma o, bunu istəyir. Bunun çox pis ideya olması barədə haqlı idi. Gənc xanım Tabita Sprys hələ universitetdə oxuyurdu. Mən qurtarmışdım, amma müəllimlik işi tapa bilmirdim. Minimum əməkhaqqından azca yuxarı məvacibə camaşırxanada işləyirdim. Təhsil kreditinə görə ikimizin də banka borcumuz vardı, pul yığılmamışdıq, kredit verən də yox idi. Mənim iki dəst alt pal-tarım, iki cinsim, bir cüt ayaqqabım və içki problemim vardı. Bütün bunları fikrimizdə tutub tarixi təyin etdik: 2 yanvar, 1971-ci il.

Payızda Tabinin yaşadığı Old Taunda avtobusa minib Banqora, qocaman zərgərlik mağazası – “Deyz Cuvelle-ri”yə gəldik. Xahiş etdik ki, bizə mağazada olan ən ucuz nişan üzüyü cütünü göstərsinlər. Satıcı mükəmməl, professional təbəssümlə və heç bir zərrə də lütfkarlıq güzəş-

tinə ehtiyac duymadan 15 dollara satdığı bir cüt nazik qızıl halqanı çıxarıb göstərdi. Mən, o zamanlar bayker zənciri ilə cinsimin qayışına bağladığım pulqabımı cibimdən çıxarıb pulu verdim. Avtobusla geri qayıdanda:

– Mərc gələrəm ki, onlar barmağımızı göyərdəcək, – dedim.

Dili həmişə tikanlı olan Tabi qayıtdı ki:

– Ümid edirəm bunu bilmək üçün göyərdənə qədər barmağımızda gəzdirərik.

On həftəyə yaxın vaxt keçəndən sonra üzükləri bir-birimizin barmağına keçirdik. Mən kostyum geyinib, – qaynım olacaq adamdan borc almışdım, mənə çox böyük idi, – Cerri Qabrielin¹ də qürur duyacağı qalstuk vurmuşdum. Təzəgəlin, siftəsini bir neçə ay əvvəl rəfiqəsinin toyuna geyindiği mavi şalvar-kostyumda idi. Füsunkar və bərk qorxmuş görünürdü. Toy ziyafətinə (sendviç və qazlı su) mənim məşinimda, – transmissiyası ölməkdə olan, qoca “Buick”də getdik. Sol əlimin baş barmağını adsız barmağa tez-tez toxundurub yoxlayırdım...

Bir neçə (üç, bəlkə beş) il sonra Tabi qabları yuyanda üzük barmağından çıxıb, mətbəx çanağının deşiyinə getdi. Mən çanağın borusunu açıb içini xeyli axtardım. Amma tapdığım 10 sentlik sikkə, bir də saç sancağı oldu. Üzük axıb getmişdi. O vaxt mən artıq daha yaxşısını ala bilərdim, amma Tabi, orijinaldan ötrü çox acı göz yaşları tökdü. Onun qiyməti səkkiz dollardan da az idi, – özü isə qiymətsiz idi.

---

¹ ABŞ-ın Grateful Dead qrupunun vokalisti, eyni zamanda qalstuk və şarf dizayneri.

Karyera mənasında həyat mənə iltifat göstərdi. Bestsellerslər yazdım və milyonlarla dollar pul qazandım. Amma həyat yoldaşımın, dodaqları və barmaqları titrəyə-titrəyə, gözləri işıqlanaraq həmin o ucuz halqanı mənim barmağıma taxdığı gündən onu sol əlimin barmağından çıxarmamışam. Başa düşürəm, – anlayıram ki, indi dediyim kantri stilində mahnı kimi səslənir. Amma həqiqət çox vaxt belədir. Bu üzük bizim o vaxt harada olduğumuzu yadıma salır – üç otağı olan kiçik mənzil, nataraz və pis işləyən qaz plitəsi, tırıldayan soyuducu, cırıldayan döşəmə taxtaları, qışda soyuq otaqlar, gecə küçədə gedən maşınların səsi və mətbəx çanağının üstündəki yazı: ŞƏKƏRİM, BİZ TAMAMİLƏ ÜZÜLMÜŞÜK.

Üzük həm də bizi, o vaxt nəyimiz olduğunu (təxminən heç nəyimiz) və necə olduğumuzu (əla uşaqlar idik) unutmamağa, gələcəyə gedən yolda doğru-düzgün seçim etməyə yönəldir. Bu, həm də bir şeyin qiymətinin heç də onun dəyəri olmadığını daim xatırladır.

İndi qırx iki il keçib, barmağım hələ göyərməyib.

ÖLÜM

Şerif Barklay şəhərlilərin altı nəfər nümayəndəsi ilə birlikdə Cim Trasdeyli tapanda, o, atasına məxsus və indi pis günə qalmış rançonun aşağı tərəfindəki komasında, soyuq sobanın yanında oturmuşdu. Əynində tövlədə geyilən paltara oxşayan çirkli palto vardı. Əlindəki “*Qara Təpələrin Pioneri*” qəzetinin köhnə nömrəsinin üzərinə fənərlə işıq salıb oxuyurdu. Yəni, hər halda gözdən keçirirdi.

Şerif Barklay girişdə dayanıb sanki bədəni ilə qapının çərçivəsini doldurdu. O da əlində fənər tutmuşdu.

– Bayıra çıx, Cim, əllərini də yuxarı qaldır. Mən tapançamı çəkmirəm, bunu etmək istəmirəm.

Trasdeyl bayıra çıxdı. Qəzeti də qaldırdığı əlində tutub, sönük boz gözlərilə Şerifə baxırdı. Şerif də başını qaldırıb ona baxdı. Ətrafdakı dörd atlı və yan tərəfinə solğun sarı hərflərlə “Hayns Dəfn Mərasimləri” yazılmış qədimi-sayaq arabada oturmuş iki adam gözlərini Cimə dikmişdi.

– Görürəm, niyə biz burdayıq deyə heç soruşmursan,
– Şerif dedi.

– Niyə gəlmisiniz, Şerif?

– Sənin şlyapan hanı, Cim?

Trasdeyl, sanki geniş günlüklü qəhvəyi şlyapasının orada olub-olmadığını yoxlayırmış kimi qəzet tutmadığı əlini başına apardı.

– Bəlkə komadadır, – Şerif soruşdu. Soyuq küləyin dalğası atların yalını havaya qaldırıb, yerdəki otları cənub tərəfə əyərək keçdi.

– Yox, məncə orada yoxdur, – dedi Trasdeyl.

– Bəs onda haradadır?

– Yəqin itirmişəm.

– Çıx arabaya, – Şerif dedi.

– Mən meyitdaşıyan arabaya minmək istəmirəm, – Trasdeyl dedi, – pis əlamətdir, düşər-düşməzi olar.

– Sən bütün pisləkləri başından aşağı tökmüsən, – adamlardan biri dedi, – xirtdəyindən də yuxarı pisliyin içindəsən. Dırmaş!

Trasdeyl arabanın arxasına keçdi və ayağını atıb ora çıxdı. Külək bir də qalxdı və bu dəfə daha güclü idi. Cim tövlə paltosunun boyunluğunu qaldırdı.

Arabada oturmuş iki nəfər yerə endi, hərəsi onun bir tərəfinə keçərək dayandılar. Biri tapançasını çəkdi, o biri çəkmədi. Trasdeyl onları üzdən tanıyırdı, amma adlarını bilmirdi. Şəhər adamları idilər. Şerif və qalan dörd nəfər komaya girdilər. Hayns – dəfn şirkətinin sahibi də onların arasında idi. İçəridə bir qədər qaldılar. Hətta sobanı açıb içindəki külü də eşələdilər. Nəhayət bayıra çıxdılar.

– Şlyapa yoxdur, – Şerif Barklay dedi. – Olsaydı, biz onu görərdik, çox zırıdır. Bu haqda deməyə sözün varmı?